

До Конституційного Суду України
вул. Жилинська, буд. 14, м. Київ, 01033.

Суб'єкт права на конституційне звернення:

громадянин України Ганшин Станіслав Григорович

Представник суб'єкта права на конституційне звернення:

адвокат

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ щодо необхідності офіційного тлумачення законів України

1. Предмет офіційного тлумачення:

пункт 2 частини третьої статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) у системному зв'язку з положеннями частини другої статті 55 Конституції України, пункту 1 частини першої статті 3, частини першої статті 6 КАС України, частини п'ятої статті 534, пункту 14 частини першої статті 537, частин першої та другої статті 539 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), щодо не поширення юрисдикції адміністративних судів на публічно-правові справи, що належить вирішувати в порядку кримінального судочинства, в яких предметом судового розгляду є оскарження засудженим або особою, що утримується під вартою, рішень, дій чи бездіяльності органів і посадових осіб органів Державної пенітенціарної служби України (далі – ДПтС України):

«Стаття 17. Юрисдикція адміністративних судів щодо вирішення адміністративних справ

(...)

3. Юрисдикція адміністративних судів не поширюється на публічно-правові справи:

(...)

2) що належить вирішувати в порядку кримінального судочинства;

(...)».

2. Обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні

2.1. Порушення конституційного права на оскарження в суді загальної юрисдикції рішень, дій чи бездіяльності органу державної влади, органу місцевого самоврядування, посадових і службових осіб

Протягом року я продовжував відбувати покарання у виправній колонії Управління ДПтС України в області (далі – виправна колонія), де до мене було застосовано стягнення у вигляді поміщення до дисциплінарного ізолятору, після цього мене перевели до виправній колонії Управління ДПтС України (далі – виправна колонія), де до мене застосували стягнення у вигляді переведення до приміщення камерного типу. Не погодившись із законністю цих рішень і продовжуючи перебувати в установах відбування покарань, я у квітні 2015 року через адвоката звертався з

адміністративними позовами до судів адміністративної юрисдикції, а згодом, в порядку кримінального судочинства, до суду, що постановив вирок у моїй справі, так до судів за місцем відбування мною покарання.

Жодне із зазначених моїх звернень, а саме, адміністративні позови до суду адміністративної юрисдикції та клопотання до судів кримінальної юрисдикції, не було розглянуто судами по суті ні в порядку адміністративного судочинства, ні в порядку кримінального судочинства, при цьому суди при їх розгляді виявили неоднозначне застосування положень як пункту 2 частина третьої статті 17 КАС України, так і статей 537 та 539 КПК України, при цьому кожен із судів зробив висновок про не поширення їхньої юрисдикції на вирішення справ за моїми позовами та клопотаннями.

Відповідно, підставою для цього конституційного звернення (далі – Звернення) є наявність неоднозначного застосування судами України положень пункту 2 частина третьої статті 17 КАС України у взаємозв'язку з положеннями Розділу VIII «Виконання судових рішень» КПК України, зокрема, статі 537 та частин першої та другої статті 539 КПК України, що при оскарженні мною рішень органів ДПтС України та їхніх посадових осіб призвело до порушення передбаченого статтею 55 Конституції України мого права на судовий захист, офіційне тлумачення положень якої викладено в наступних рішеннях Конституційного Суду України:

«1. Частину першу статті 55 Конституції України треба розуміти так, що кожному гарантується захист прав і свобод у судовому порядку. Суд не може відмовити у правосудді, якщо громадянин України, іноземець, особа без громадянства вважають, що їх права і свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод» (пункт 1 резолютивної частини Рішення Конституційного Суду України від 25.12.97 №9-зп);

1. Частину Другу статті 55 Конституції України необхідно розуміти так, що кожен, тобто громадянин України, іноземець, особа без громадянства має гарантоване державою право оскаржити в суді загальної юрисдикції рішення, дії чи бездіяльність будь-якого органу державної влади, органу місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, якщо громадянин України, іноземець, особа без громадянства вважають, що їх рішення, дія чи бездіяльність порушують або ущемляють права і свободи громадянина України, іноземця, особи без громадянства чи перешкоджають їх здійсненню, а тому потребують правового захисту в суді.

Такі скарги підлягають безпосередньому розгляду в судах незалежно від того, що прийнятим раніше законом міг бути встановлений інший порядок їх розгляду (оскарження до органу, посадової особи вищого рівня по відношенню до того органу і посадової особи, що прийняли рішення, вчинили дії або допустили бездіяльність)

(пункт 1 резолютивної частини Рішення Конституційного Суду України від 25.11.97 № 6-зп).

2.2. Випадки неоднозначного застосування судами України законів України

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених вище положень процесуальних кодексів виникла в зв'язку з неоднозначним їх застосуванням у справах з оскарження тих же самих рішень органів та посадових осіб ДПтС України, прийнятих щодо мене за тих же самих обставин, з одного боку, в порядку адміністративного судочинства, за адміністративними позовами про визнання протиправними їхніх рішень, а з іншого боку, в порядку кримінального судочинства, за клопотаннями про скасування цих рішень.

На підтвердження випадків неоднозначного застосування зазначених положень процесуальних кодексів я посилаюся на судові рішення, що набули законної сили, у наступних моїх справах, ухвалені:

(а) в порядку адміністративного судочинства:

- ухвала окружного адміністративного суду . у справі
(документ №1 Переліку документів і матеріалів, що додаються (далі – Перелік),
  - ухвала апеляційного адміністративного суду . у справі
(документ №2 Переліку);
  - ухвала окружного адміністративного суду у справі
(документ №3 Переліку),
- (б) в порядку кримінального судочинства:
- ухвала районного суду області . у справі
(документ №4 Переліку).
  - ухвала районного суду м у справі
(документ №5 Переліку),
  - ухвала -районного суду м у справі
(документ №6 Переліку),

Випадки неоднозначного застосування положень законів України, щодо яких є, на мою думку, необхідність у тлумаченні наведені у зазначених нижче судових рішеннях.

2.2.1. Позиції адміністративних судів у справах за моїми позовами

(1) окружний адміністративний суд в ухвалі від
(документ №1 Переліку) про відмову у відкритті провадження у справі у справі за моїм позовом до виправної колонії про визнання протиправним та скасування рішення (постанови) про застосування стягнення у вигляді поміщення до дисциплінарного ізолятора висловив позицію, що справи за позовами осіб, засуджених до позбавлення волі, на рішення адміністрації установ виконання покарань, зокрема, щодо накладення стягнень за порушення режиму тримання, мають розглядатися в порядку не адміністративного, а кримінального судочинства. В зазначеній справі суд дійшов висновку, що:

«заявлені позовні вимоги пов'язані з виконанням вироку суду в кримінальній справі, та, відповідно до Розділу VIII КПК України є однією із стадій кримінального процесу, а тому підлягають вирішенню в порядку кримінального судочинства, що виключає можливість їх розгляду в порядку адміністративного судочинства». При цьому суд посилався, на п.2 ч.3 ст.17 КАС України яким передбачено, що, юрисдикція адміністративних судів не поширюється на публічно-правові справи, що належить вирішувати в порядку кримінального судочинства, а також на рекомендаційні роз'яснення Вишого адміністративного суду України (далі – ВАСУ), викладені в його листі від 30.11.2009 № 1619/10/13-09.

(2) Розглянувши апеляційну скаргу на зазначену ухвалу окружного адміністративного суду про відмову у відкритті провадження в адміністративній справі за моїм позовом до виправної колонії (п.2.2.1(1) Звернення), апеляційний адміністративний суд в ухвалі р. (документ №2 Переліку) визнала обґрунтованим зазначений висновок окружного адміністративного суду про те, що справу за таким позовом належить розглядати не в порядку адміністративного судочинства, а в порядку кримінального судочинства):

«предмет заявленого спору не відноситься до сфери управлінської діяльності органів Державного департаменту України з питань виконання покарань та їх посадових осіб, спірні правовідносини не стосуються захисту прав, свобод та інтересів позивача у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єкта владних повноважень, цей спір не є публічно-правовим, а тому позов не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства».

Виходячи із положення п.2 ч.3 ст.17 КАС України колегія суддів вмотивувала свою ухвалу наступними міркуваннями:

«Питання, пов'язані з виконанням вироку, вирішуються судом за правилами кримінального процесуального законодавства України згідно з розділом VIII «Виконання судових рішень» Кримінального процесуального кодексу України та кримінально-процесуального законодавства.

У статтях 537, 538 цього розділу визначено вичерпний перелік питань, які вирішуються судом під час та після виконання вироків і які за своїм змістом є процесуальними питаннями. У свою чергу процесуальні питання, пов'язані з виконанням судових рішень, становлять сукупність кримінально-процесуальних дій, які повинні забезпечити вплив кримінального процесу на сферу реалізації приписів, що містяться у вироку, шляхом виконання вироків судами, звернення вироків до виконання, а також внесення коректив у рішення щодо вироків про покарання у зв'язку з виникненням обставин, що свідчать про неможливість виконання цього рішення в його попередньому вигляді».

(3) В іншій справі _____ окружний адміністративний суд в ухвалі від (документ №3 Переліку) про відмову у відкритті провадження у справі за моїм позовом до _____ виправної колонії _____ про визнання протиправним та скасування рішення (постанови) про застосування стягнення у вигляді поміщення до приміщення камерного типу висловив таку ж саму позицію, як і суди першої та апеляційної інстанції у зазначеній вище справі _____ (п.2.2.1(1) та п.2.2.1(2) Звернення):

«... суд дійшов висновку, що заявлені позовні вимоги пов'язані з виконанням вироку суду в кримінальній справі, та, відповідно до Розділу VIII КПК України є однією із стадій кримінального процесу, а тому підлягають вирішенню в порядку кримінального судочинства, що виключає можливість їх розгляду в порядку адміністративного судочинства.

...

Роз'яснити позивачу, що даний спір підлягає розгляду в порядку та за правилами визначеними КПК України».

При цьому суд також посилався на позицію Вищого адміністративного суду України, викладену в його листі від 30.11.2009 № 1619/10/13-09 «Щодо застосування норм процесуального права».

2.2.2. Позиції місцевих судів у справах за клопотаннями в моїх інтересах в порядку кримінального судочинства

(1) Після залишення без змін _____ апеляційним адміністративним судом ухвали _____ окружного адміністративного суду про відмову у відкритті провадження у справі за моїм адміністративним позовом до _____ виправної колонії _____ про визнання протиправною та скасування постанови про застосування до мене стягнення у вигляді поміщення до дисциплінарного ізолятора (п.2.2.1(2) Звернення), я звернувся з відповідним клопотанням до _____ районного суду _____ області, в межах територіальної юрисдикції якого знаходиться _____ виправна колонія _____, начальник якої застосував щодо мене зазначене стягнення, в той час, коли я відбував там покарання.

_____ районний суд _____ області ухвалою _____ р. (документ №4 Переліку) у справі _____ ухвалив повернути клопотання заявникові. При цьому суд виходив із того, що:

«... _____ Ганшин Станіслав Ігорович, _____ вибув _____ р. з _____ виправної колонії _____ до _____ виправної колонії управління Державної пенітенціарної служби України в _____ області _____ для подальшого відбування покарання, а отже вирок відносно _____ Ганшина С.Г. виконується поза межами територіальної підсудності _____ районного суду. _____ області.

(...)

Клопотання адвоката _____ про скасування рішення (постанови) начальника _____ виправної колонії _____ від _____ р. про накладення стягнення за порушення встановленого порядку відбування покарання відносно Ганшина Станіслава Григоровича... повернути заявнику адвокату

Роз'яснити адвокату _____ який дії в інтересах Ганшина Станіслава Григоровича, що повернення клопотання не перешкоджає повторному зверненню з аналогічним клопотанням до суду за місцем ухвалення вироку».

(2) Отримавши ухвалу _____ окружного адміністративного суду про відмову у відкритті провадження в адміністративній справі за моїм позовом до _____ виправної колонії _____ про застосування до мене стягнення у вигляді переведення до приміщення камерного типу (п.2.2.1(3) Звернення), я через адвоката звернувся з відповідним клопотанням до _____ районного суду м _____, який постановив вирок у моїй кримінальній справі, за яким я відбував покарання. _____ районний суд м _____ в ухвалі _____ (документ №5 Переліку) про відмову в задоволенні клопотання у справі _____ з огляду на положення статті 539 КПК України дійшов висновку, що:

«підстав для вирішення поданого клопотання _____ районним судом міста _____ не вбачається».

При цьому суд також зазначив:

«Заявник не позбавлений можливості звернутись до відповідного суду, в межах компетенції якого вирішення зазначеного клопотання, а саме, до суду за місцем відбування засудженим покарання».

(3) Після того, як _____ районний суд _____ не розглянув по суті клопотання про скасування постанови _____ про застосування до мене стягнення у вигляді переведення до приміщення камерного типу (п.2.2.2(2) Звернення), я звернувся з відповідним клопотанням до _____ районного суду _____, в межах територіальної юрисдикції якої знаходиться _____ виправна колонія _____ в якій я відбував покарання на момент звернення з клопотанням до цього суду.

За результатами розгляду цього клопотання _____ районний суд _____ виніс ухвалу _____ (документ №6 Переліку) про закриття провадження у справі _____, дійшовши до висновку, протилежного тому, до якого дійшли адміністративні суди першої та апеляційної інстанції, що розглядали справу за моїм позовом (документи №1 та №2 Переліку), яка стосувалася тих же самих обставин справи:

«...поставлене у клопотання захисника _____ питання не підлягає розгляду в порядку кримінального судочинства».

При цьому суд виходив з того, що:

«Публічно-правовий спір, про який йдеться в КАС України, це спір адміністративний, який виник на основі адміністративних правовідносин. Характерними ознаками такого спору є право на захист публічних прав фізичних осіб як від дій і рішень суб'єктів владних повноважень, що явно суперечать нормам законодавства, так і від дій, вчинених владними органами на власний розсуд та які створюють засудженим громадянам перешкоди в реалізацію їх прав і свобод. Саме цей вид дій суб'єкта владних повноважень - начальника установи виконання покарань - і оскаржує захисник засудженого Ганшина С.Г. в своєму клопотанні. Оскільки статтею 5 КВК України в якості одного з основних принципів кримінально виконавчого законодавства закріплений принцип взаємної відповідальності держави і засудженого, то слід визнати цілком обґрунтованим оскарження дії та бездіяльність адміністрації колонії саме в порядку адміністративного судочинства».

Неможливість розгляду даного спору в порядку кримінального судочинства _____ районний суд м _____ обґрунтував також наступними міркуваннями:

«Статтею 537 КПК України передбачений вичерпний перелік питань, що вирішуються судом під час виконання вироку, і цим переліком можливість розгляду спорів, що виникають між засудженим та адміністрацією колонії, не передбачена.

Таким чином, слід дійти висновку, що правовідносини між установами виконання покарань та засудженими не входять до предмету регулювання кримінального та/або кримінально-процесуального закону і не можуть розглядатися місцевим судом в порядку кримінального судочинства.

...
Захриваючи провадження у справі у зв'язку з тим, що поставлене у клопотання захисника питання не підлягає розгляду в порядку кримінального судочинства, суд вважає, що наявне, з приводу спірних правовідносин».

При цьому суд також посилався на ухвалу [ ] окружного адміністративного суду (документ №1 Переліку) щодо неправильного, на думку суду, її мотивування позицією Вищого адміністративного Суду України, викладеною в його листі від 30.11.2009 року № 1619/10/13-09, яка, на думку [ ] районного суду м. [ ] «стосується виключно питань розподілу, направлення та переведення для відбування покарання осіб, засуджених до позбавлення волі на певний строк та довічного позбавлення волі, до установ виконання покарань (раніше цей процес мав назву «визначення виду режиму колонії»), і жодним чином не стосується питань притягнення осіб, засуджених до позбавлення волі, до дисциплінарної відповідальності».

Таким чином, всі адміністративні суди відмовляючи у прийнятті моїх позовних заяв щодо оскарження (визнання протиправними) рішень адміністрації установ виконання покарань застосували положення пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України таким чином, що висловили позицію, що спори з цих питань підлягають розгляду в порядку кримінального судочинства, а тому на них не поширюється юрисдикція адміністративних судів (документи №№ 1, 2, 3 Переліку). З іншого боку, [ ] районний суд на підставі системного аналізу ст.537, ст.539 КПК України, а також поняття публічно-правового спору (з посиланням на КАС України) дійшов висновку, що оскарження рішень, дій чи бездіяльності адміністрації виправної колонії має проводитись в порядку адміністративного судочинства (документ №6 Переліку).

Окрім зазначеного, [ ] районний суд м. [ ] та [ ] районний суд [ ] області, хоча в своїх ухвалах і не висловили заперечень проти розгляду моїх справ в порядку кримінального судочинства, але виявили протилежні позиції щодо того, яким саме місцевим судам належить розглядати справи такого роду, а саме, перший із них, який є судом, що ухвалив вирок, вважав, що справу має розглядати суд за місцем відбування покарання (документ №5 Переліку), а другий, який є судом за місцем відбування покарання (під час накладення на мене стягнення), висловив думку, що з клопотанням такого роду слід звертатися до суду за місцем ухвалення вироку (документ №4 Переліку).

2.3. Позиції судів адміністративної юрисдикції в інших справах за тих самих юридично значимих обставин

Окрім наявності неоднозначного застосування судами України зазначених вище положень КАС України та КПК України, з одного боку, в порядку адміністративного судочинства, а з іншого, в порядку кримінального судочинства, при визначенні юрисдикції судів щодо вирішення справ за позовами (клопотаннями) на рішення, дії чи бездіяльність адміністрації установ виконання покарань (прикладі чого наведені в п.2.2.1 та п.2.2.2 цього Звернення), наявні також випадки неоднозначного застосування цих положень процесуальних кодексів адміністративними судами при вирішенні питання про віднесення справ такого роду до юрисдикції адміністративних судів. На відміну від позиції адміністративних судів при вирішенні питання про відкриття провадження за моїми позовами (п.2.2.1(1) – 2.2.1(3) Звернення), що спори з цих питань підлягають розгляду в

порядку кримінального судочинства, в практиці адміністративних судів України є випадки, коли адміністративні суди відкривали провадження у адміністративній справі і розглядали по суті справи за позови засуджених на рішення, дії чи бездіяльність органів і посадових осіб органів ДПтС України.

В цій частині я посиляюся на судові рішення у наступних справах, які перебували в провадженні адміністративних судів України, містяться в Єдиному державному реєстрі судових рішень (далі – Реєстр) на офіційному веб-порталі Державної судової адміністрації України та набули законної сили:

- ухвал Чернігівського окружного адміністративного суду від 17.03.2015р. у справі №825/3849/14 (документ №7 Переліку),
- постанова Чернігівського окружного адміністративного суду від 23.04.2015 р. у справі №825/3849/14 (документ №8 Переліку),
- ухвала Київського апеляційного адміністративного суду від 17.06.2015 р. у справі №825/3849/14 (документ №9 Переліку),
- ухвала Чернігівського окружного адміністративного суду від 04.11.2015 р. у справі № 825/3280/15-а (документ №10 Переліку),
- постанова Чернігівського окружного адміністративного суду від 16.11.2015 р. у справі № 825/3280/15-а (документ №11 Переліку),
- ухвала Київського апеляційного адміністративного суду від 21.12.2015 р. у справі №825/3280/15-а (документ №12 Переліку),
- ухвала Вищого адміністративного суду України від 09.02.2016 р. у справі №К/800/1373/16 (документ №13 Переліку).

Зокрема, Чернігівський окружний адміністративний суд 17.03.2015 р. відкрив провадження в адміністративній справі № 825/3849/14 за позовом засудженого ОСОБА_1 до молодшого інспектора відділу нагляду і безпеки Менської виправної колонії № 91 ОСОБА_2 про визнання дій протиправними та стягнення моральної шкоди (документ № 7 Переліку) (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/43118895>), а 23.04.2015 року розглянув справу по суті в порядку адміністративного судочинства та виніс постанову (документ №8 Переліку) (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/43822003>).

17.06.2015 року Київський апеляційний адміністративний суд за апеляційною скаргою засудженого розглянув цю справу і постановив ухвалу по суті справи (документ №9 Переліку) (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/55872159>).

Також Чернігівський окружний адміністративний суд 04.11.2015 р. відкрив провадження в адміністративній справі № 825/3280/15-а за позовом ОСОБА_1 до управління Державної пенітенціарної служби України в Чернігівській області, Менської виправної колонії управління Державної пенітенціарної служби України в Чернігівській області (№91) про зобов'язання вчинити певні дії та стягнення моральної шкоди (документ №10 Переліку) (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/53199252>), а 16.11.2015 р. розглянув цю справу по суті в порядку адміністративного судочинства та виніс постанову (документ №11 Переліку) (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/53652351>).

Після цього Київський апеляційний адміністративний суд за апеляційною скаргою засудженого розглянув цю справу і 21.12.2015 р. постановив ухвалу по суті справи про залишення апеляційної скарги без задоволення, а постанови суду першої інстанції без змін (документ №12 Переліку) (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/54681918>).

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 09.02.2016 р. (документ №13 Переліку) у цій справі (справа ВАСУ №К/800/1373/16) у зв'язку із не усуненням недоліків касаційної скарги повернув її заявнику без розгляду по суті (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/55869950>), відповідно, рішення судів першої та апеляційної інстанцій в адміністративній справі № 825/3280/15-а залишились без змін.

2.4. Інші міркування щодо необхідності офіційного тлумачення

Якщо звернути увагу на ст.534 КПК України, то її частиною п'ятою передбачено вирішення в порядку Розділу VIII «Виконання судових рішень» Кодексу лише тих питань, пов'язаних з виконанням судових рішень, які є процесуальними: *«Процесуальні питання, пов'язані з виконанням судових рішень у кримінальному провадженні, вирішує суддя суду першої інстанції одноособово, якщо інше не передбачено цим Кодексом»*. З цього приводу можна зазначити, що жоден із судів, до яких я через адвоката звертався як в порядку адміністративного провадження (з позовними заявами), так і в порядку кримінального провадження (з клопотаннями), по різному застосовувавши положення пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України у взаємозв'язку з положеннями Розділу VIII «Виконання судових рішень» КПК України, не використав положення частини п'ятої статті 534 КПК України, а відтак, і не висловив міркувань щодо цієї норми права, хоча саме вона містить критерій для виділення певної частини питань, що підлягають розгляду саме в порядку кримінального судочинства, із усіх питань, що можуть виникати в ході виконання судових рішень, а саме, процесуальних питань.

Конституційний Суд України у Рішенні від 14.12.2011 року №19-рп/2011 вже давав офіційне тлумачення положень пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України:

«1. В аспекті конституційного звернення положення частини другої статті 55 Конституції України необхідно розуміти так, що конституційне право на оскарження в суді будь-яких рішень, дій чи бездіяльності всіх органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб гарантовано кожному. Реалізація цього права забезпечується у відповідному виді судочинства і в порядку, визначеному процесуальним законом».

Виходячи із пункту 2 зазначеного Рішенні Конституційного Суду України від 14.12.2011 року №19-рп/2011, це тлумачення було надане в зв'язку із неоднозначним застосуванням судами загальної юрисдикції положень пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України під час розгляду скарг на бездіяльність прокурора, слідчого, органу дізнання щодо виконання вимог статті 97 КПК України (1960 року) стосовно реагування на заяви і повідомлення про вчинені або підготовлювані злочини, у взаємозв'язку із іншими нормами законодавства України, а саме, частини третьої статті 110, частини п'ятої статті 234, частини другої статті 236 КПК України 1960 року.

Таким чином, офіційне тлумачення положень пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України було надане Конституційним Судом України в аспекті інших питань ніж ті, які я ставлю в своєму Зверненні, отже, прийняттям Рішення Конституційного Суду України від 14.12.2011 року №19-рп/2011 не усунена необхідність офіційного тлумачення положень пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України в аспекті визначення виду судочинства, в якому засуджена особа або особа, що утримується під вартою, може реалізувати своє конституційне право на оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів і посадових осіб органів ДПтС України.

Враховуючи все викладене у цьому Зверненні, на підставі п. 2 ст. 150 Конституції України, п. 4 ст. 13, 42, 43, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

прошу Конституційний суд України:

надати офіційне тлумачення положення пункту 2 частини третьої статті 17 КАС України у системному зв'язку з положеннями частини другої статті 55 Конституції України, пункту 1 частини першої статті 3, частини першої статті 6 КАС України, частини п'ятої статті 534, статі 537, частин першої та другої статті 539 КПК України, щодо не поширення юрисдикції адміністративних судів на публічно-правові справи, що належить вирішувати в порядку кримінального судочинства, в яких предметом судового розгляду є оскарження засудженим або особою, що утримується під вартою, рішень, дій чи бездіяльності органів і посадових осіб органів Державної пенітенціарної служби України, в аспекті наступних питань:

- в порядку якого судочинства (кримінального чи адміністративного) повинні вирішувати суди звернення до суду засудженого або особи, що утримується під вартою в установі виконання покарань, якщо предметом такого звернення є оскарження рішень, дій або бездіяльності органів Державної пенітенціарної служби України, їхніх посадових чи службових осіб, в порядку якого судочинства (кримінального чи адміністративного) повинні вирішувати суди звернення до суду засудженого або особи, що утримується під вартою в установі виконання покарань, якщо предметом такого звернення є оскарження рішень, дій або бездіяльності органів Державної пенітенціарної служби України, їхніх посадових чи службових осіб, якщо такі рішення, дії чи бездіяльність не є процесуальними питаннями, пов'язаними із виконанням судових рішень у кримінальному провадженні, зазначеними у частині п'ятій статті 534 КПК України, та не є питаннями, зазначеними в пунктах 1-13 частини першої статті 537 КПК України;

- чи слід розуміти положення частини п'ятій статті 534 КПК України у системному зв'язку з положеннями 537 КПК України таким чином, що вирішенню в порядку кримінального судочинства підлягають виключно ті з питань, пов'язаних із виконанням судових рішень у кримінальному провадженні, які є процесуальними;

- яким чином слід розуміти словосполучення «процесуальні питання, пов'язаними із виконанням судових рішень у кримінальному провадженні», яке використовується в частині п'ятій статті 534 КПК України;

- *(якщо Конституційний Суд України вирішить, що справи з оскарження особою, яка відбуває покарання, рішень, дій або бездіяльності органів Державної пенітенціарної служби України, їхніх посадових чи службових осіб повинні розглядатися в порядку кримінального судочинства)* до якого саме з місцевих судів, передбачених частиною 2 статті 539 КПК України, має звертатись засуджений, його захисник або законний представник з клопотанням щодо оскарження рішень, дій або бездіяльності органів Державної пенітенціарної служби України, їхніх посадових чи службових осіб.

Перелік документів, що додаються до конституційного звернення:

1. Ухвала окружного адміністративного суду у справі (оригінал).
2. Ухвала апеляційного адміністративного суду у справі (оригінал) – на 2 арк.
3. Ухвала окружного адміністративного суду у справі (оригінал) – на 2 арк.
4. Ухвала районного суду області у справі (оригінал).
5. Ухвала районного суду від у справі (оригінал).
6. Ухвала районного суду від у справі № (оригінал).
7. Роздруківка тексту ухвали Чернігівського окружного адміністративного суду від 17.03.2015р. у справі №825/3849/14 – на 2 арк. (адреса посилання на Реєстр: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/43118895>).
8. Роздруківка тексту постанови Чернігівського окружного адміністративного суду від 23.04.2015 р. у справі №825/3849/14 – на 5 арк. (адреса посилання на Реєстр: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/43822003>).
9. Роздруківка тексту ухвали Київського апеляційного адміністративного суду від 17.02.2016 р. у справі №825/3849/14 – на 4 арк. (адреса посилання на Реєстр: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/55872159>).
10. Роздруківка тексту ухвали Чернігівського окружного адміністративного суду від 04.11.2015 р. у справі № 825/3280/15-а - на 3 арк. (адреса посилання на Реєстр: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53199252>).

11. Роздруківка тексту постанови Чернігівського окружного адміністративного суду від 16.11.2015 р. у справі № 825/3280/15-а - на 5 арк.
(адреса посилання на Реєстр: (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/53652351>)).
12. Роздруківка тексту ухвали Київського апеляційного адміністративного суду від 21.12.2015 р. у справі № 825/3280/15-а - на 3 арк.
(адреса посилання на Реєстр: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/54681918>).
13. Роздруківка тексту ухвали Вищого адміністративного суду України від 09.02.2016 р. у справі К/800/1373/16 (в судах першої та апеляційної інстанції справа № 825/3280/15-а) - на 2 арк.
(адреса посилання на Реєстр: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/55869950>).
14. Договір про надання правової допомоги.
15. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.
16. Конституційне звернення з копіями документів, зазначених у п.п.1-14 Переліку – 2 примірники на 44 арк. кожний.

«15» березня 2016 року

Ганшин С. Г.